

Afgan ima padišaha!

Za divjim Habibulahom — viteški Nadir kan

Nadir kan.

Natančno devet mesecev je trajala slava afganskega samozvanca emirja Habibulaha, »sinu vodonosca«, ki je v Alahovem imenu s pomočjo svojih drugov vrgel s prestola »krivoverca« *Aman-ulaha. Dne 15. januarja t. l. je vkorakal v kabulsko trdnjavo in 15. t. m. je moral skrivoma zapustiti, ko je še preje s strašnim umorom šestih odličnih Afgancev nasitil svojo surovo maščevalnost. Zbežal je proti severu in bo najbrže skušal v Hindukušu zanetiti nov upor. V tem pa je kot zmagovalec vkorakal v Kabul — Nadir kan. Po zadnjih vesteh je afganska prestolnica Nadir kana že izvolila in proglasila za vladarja.*

Na Vzhodu zelo pazijo na naslove. Amanulah je bil »kralj«. Habibulah se je imenoval »emir«, novi vladar pa si je nadel naslov »padišaha«. Ta naslov so preje nosili turški sultani, ki so kot kalifi poleg svetne oblasti združevali v svojih rokah tudi duhovno. Ta izprememba v naslovu pa ne bo izvirala toliko iz političnih namenov kakor iz orientalskega praznoverja: kralj in emir sta imela malo sreče, morda se bo »padišahu« *smehljala boljša usoda.*

Nadir kan je petdesetletnik. Z Amanulahom ga veže skupen ded. Razen tega je bila Nadir kanova sestra ena izmed štirih zakonitih žena Amanulahovega očeta, vendar ne Amanulahova mati. Tako je zavzemal dokaj starejši Nadir kan nasproti Amanulahu vedno odlično stališče »strica«, to je globoko spoštovanega svetovalca. Mladi kralj ga je l. 1919., ko je začel vojno proti Angliji, imenoval za vrhovnega poveljnika svojih čet. Ta boj, ki je v vojaškem pogledu potekal z neenako srečo, se je slednjič vsled Nadir kanove spretnosti končal tako, da je dobil Afganistan svojo popolno neodvisnost. Iz tistih dni izvira ugled, ki ga danes uživa Nadir kan ne samo med svojimi pristaši, marveč tudi pri nasprotnikih. Najsi je glavni del slave požel Amanulah, vendar v Afganistanu niso pozabili, kdo je bil prvi voditelj vojske v tistih dneh.

Še globlji vtis je pa zapustil Nadir kan v srcih Afgancev ob neki drugi priliki. Po vojni z Angleži ga je Amanulah imenoval za vojnega ministra. Nekaj let kasneje so se uprli Mangalci, zelo hrabro pleme na indijski meji. Nadir kan naj bi vstajajo krvavo zadušil. Toda ti Mangalci so bili v vojni proti Angliji jedro njegovih čet in Nadir kan ni hotel dvigniti orožja proti nekdanjim lastnim sobojevnikom.

Odložil je mesto vojnega ministra in nekdo drug je moral ukrotiti Mangalce.

L. 1924. je bil Nadir kan imenovan za poslanika v Parizu. Čez tri leta je iz zdravstvenih razlogov odložil tudi to mesto. Poslej je živel v Franciji kot zasebnik, dokler ga upor proti Amanulahu ni znova poklical na plan. Odpotoval je preko Indije k onim obmejnimi plemenom, nasproti katerim je na tako viteški način ohranil zvestobo. Prepričal se je, da so mu plemena ohranila staro zaupanje ter je z njihovo pomočjo organiziral protiudarec. Amanulah, za katerega je dozdevno delal, ni imel dovolj močnih živcev, da bi čakal na uspeh. Sedaj je v Rimu prejel vest o Nadir kanovi zmagi — najbrže z dokaj mešanimi čustvi.

Nadir kan po vsej priliki ni postal padišah iz osebnega slavoheleja, marveč pod pritiskom dogodkov. Kdor ima moč, mora nositi tudi krono. Kako dolgo — to je vprašanje za preroke. Habibulah je pač tepen in brez denarja, kar vzbuja slabe nade za nov puč. Toda nahaja se svoboden v mejah svoje domovine in kakšno razpoloženje se poraja v srcu z vsemi psi preganjanega roparskega poglavarja, ni težko uganiti. Mož stoji danes natančno tam, odkoder je bil odšel na svoj sijajni zmagoviti pohod proti Amanulahu. In Habibulah dobro ve, kam mora drzen vojščak pomoliti roko, da se mu napolni s patronami in zlatom.

Tako se tedaj začneja s kronanjem Nadir kana za afganskega padišaha le novo dejanje v stari igri. Kakšen bo nadaljni razvoj te igre in kdo ima za kulisami niti v rokah — je za javnost skrivnost. Vsekakor se je svet že dokaj naveličal afganske predstave, pri čemer pa ne sme pozabiti, da so vse to le znamenja, pod katerimi se poraja nova Azija.

Čudna zgodba orjaškega diamanta

K zlatarju Livingstone-u v Chicagu je prišel nedavno neki Rus in mu ponudil v nakup prekrasen diamant sinje barve, ki je tehtal 98 karatov in spadal med največje in najlepše diamante na svetu. Rus očitno ni poznal vrednosti kamena in je prodal diamant za 25.000 dolarjev. Rekel je, da ga je bil ceno kupil v Transvaalu. Livingstone je nato diamant razstavil v svoji izložbi, ki so jo množično gledalci po ves dan oblegali. Čez par dni se je pa oglašil Rus in zahteval diamant nazaj, češ da ga je dal prepoceni. Livingstone mu je nato plačal še 10.000 dolarjev. Da bi preprečil vsako presenečenje, je dal Livingstone izdelati popolnoma enak umeten diamant in ga položil v izložbo, pravi diamant je pa spravil v svojo blagajno, kjer je hranil še več drugih pravih in umetnih draguljev. Blagajna je bila zvezana z električno napeljavo tako da se je takoj oglašil zvonec, čim se je je kdo dotaknil. Kljub temu je našel Livingstone te dni blagajno vlomljeno in prazno; ostali so le ponarejeni kamni. Tat je pred vlomom električno napeljavo prerezal. Z gotovostjo domnevajo, da je vlom izvršil skrivnostni Rus, ki je bil javljen pod napačnim imenom in za katerim posledaj ni nobene sledi.

Usnjene suknjiče

rjave barve od Din 975 naprej Francosko usnje, »Havana-napa« *za lovec, gozdarje in športnike pri trvdki DRAGO SCHWAB — LJUBLJANA*

Boj proti komunistom v Franciji. Med 60 komunisti, ki so obtoženi vohunstva in veleizdaje, se nahajajo tudi naslednji štirje imenitni možje, ki nam jih kaže naša slika v karikaturi: Zgoraj Vaillant Coururier, glavni urednik »Humanité«, in Cachin, ravnatelj »Humanité«; spodaj Henry Barbusse, slavni francoski pisatelj, in Doriot, član osrednjega odbora komunistične stranke.

Slučaj izdal morilca

Pred dobrim mesecem je dospel na kolo-dvor v Lille kovčeg, naslovljen na osebo, ki je bila v Lille-u popolnoma neznan. Zato so kovčeg odprli in našli v njem moško truplo brez glave. Iz listin, ki so jih še našli v obleki umorjenega, je bilo razvidno, da je bila žrtev istovetna s pariškim anarhistom Rigaudinom, ki si je služil kruh kot knjižni izvedenec pri velikih tvrdkah. Videlo se je, da se je morilcu silno mudilo, da je spravil truplo iz svojega stanovanja in je tako celo pozabil žrtvi izprazniti žepa. Kovčeg s truplom je bil dva dni preje oddan v Parizu.

»Groß Zeppelin« *nad Sofijo.*

Za pariško policijo je bil s tem podan skrivnosten slučaj, ki ga ni mogla razrešiti, dasi je bilo noč in dan na delu osemdeset detektivov. Izprva so vodili preiskavo v pravcu, da je bil Rigaudin umorjen iz političnih razlogov. Rigaudinova mati je bila v Parizu splošno znana anarhistinja. Bila je trikrat poročena in vsi trije možje so bili anarhisti. Od vseh treh ni noben umrl naravne smrti, marveč sta bila dva umorjena, tretjega so pa na begu iz ječe ustrelili. Dva meseca pred Rigaudinovo smrtjo so našli umorjeno tudi njegovo mater, ne da bi bila policija do danes odkrila njenega morilca. Bilo je torej dovolj povoda, da so tudi topot sumili politične nasprotnike. Kmalu se je pa izkazalo, da so šli za napačno sledjo. Nato so začeli morilko iskati med ženskami, s katerimi je Rigaudin občeval. Brez uspeha.

Sedaj je ostala nepojasnjena še ena stvar. Rigaudin je zaslužil mesečno samo po 3000 frankov in ni imel nikakih prihrankov. Vendar se je malo pred smrtjo pogajal za nakup vile. Kupnino je položil v obliki menice, ki je prišla šele te dni na dan. Menica je bila imela zapasti dan pred Rigaudinovo smrtjo in ugotovili so, da je Rigaudin prejšnji dan storil vse mogoče, da bi dobil potrebni denar. Med drugim se je obrnil na trgovca s preprogami Almasiana, da bi mu posodil 20.000 frankov. Te ga Almasiana je bila policija že tudi zaslila in je izpovedal, da je Rigaudinu proti menici posodil gornjo vsoto. Te dni šele je slučaj odkril neke okoliščine, iz katerih je z gotovostjo razvidno, da je bil ravno Almasian morilec. Umoril je svojo žrtev z bodalom, čim je prejel od njega menico za 20.000 frankov; nato mu je uropal še posojenih 20.000 frankov. Po vsej priliki je pa morilca gnalo tudi maščevanje, ker je imel Rigaudin znanje z neko Rusinjo, ki je bila prej Almasianova ljubica. Almasiana so zaprli.

Zadnja spoved na letalu

Neko letalo belgijskega Touring Cluba, ki je imelo na krovu 12 potnikov, je začelo blizu Antwerpna v višini 300 metrov gorati. Strah je prevzel vse navzoče, med katerimi se je nahajal tudi katoliški duhovnik. Ljudje so začeli moliti in opravljati zadnjo spoved. Duhovnik je dal vsem vesoljno odvezo. Vendar se je pilotu posrečilo, da je pristal z letalom na odprtem polju; razeš enega potnika, ki je bil opečen, so ostali vsi drugi nepoškodovani.

Sodnji dnevi za korupcioniste v Nemčiji

Nad nemške korupcioniste med javnimi funkcionarji so prišli pravi sodnji dnevi: škandal za škandalom prihaja na dan. Razvajeni gospodje morajo s svojih mehko postlanih mest in pred njimi vstaja temna bodočnost. Nekateri se sodijo sami (vratislavski policijski načelnik Albrecht se je ustrelil), drugi se zvijajo in pero kakor vedo in znajo. V Berlinu se vrši v mestni upravi čiščenje v zadevi »Sklarek« *ter so pravkar uvedli disciplinarno postopanje proti doslej veleuglednemu mestnemu komorniku dr. Langu. Zupan Schneider je moral odstopiti. — Velik škandal so odkrili v vratislavski mestni upravi. Ob zaplembi knjig velike elektrotehnične trgovine Wirz, ki je prišla v konkurz, so našli zapisana imena 40 mestnih uradnikov, ki so stalno prejemali od tvrdke darila, zato so pa njej oddajala mestna naročila.*

Prof. dr. Binchy, prvi irski poslanik v Berlinu. Irsko so doslej v inozemstvu zastopala velobritanska poslanstva; sedaj pa je Irsko imenovala prva svoja poslanika za Pariz in Berlin.

Smešnice

»Scseda, ali ste minuli teden na radiu poslušali koncert filharmoničnega društva?«
»Poslušala sem neki koncert, toda harmonike ni bilo vmes.«

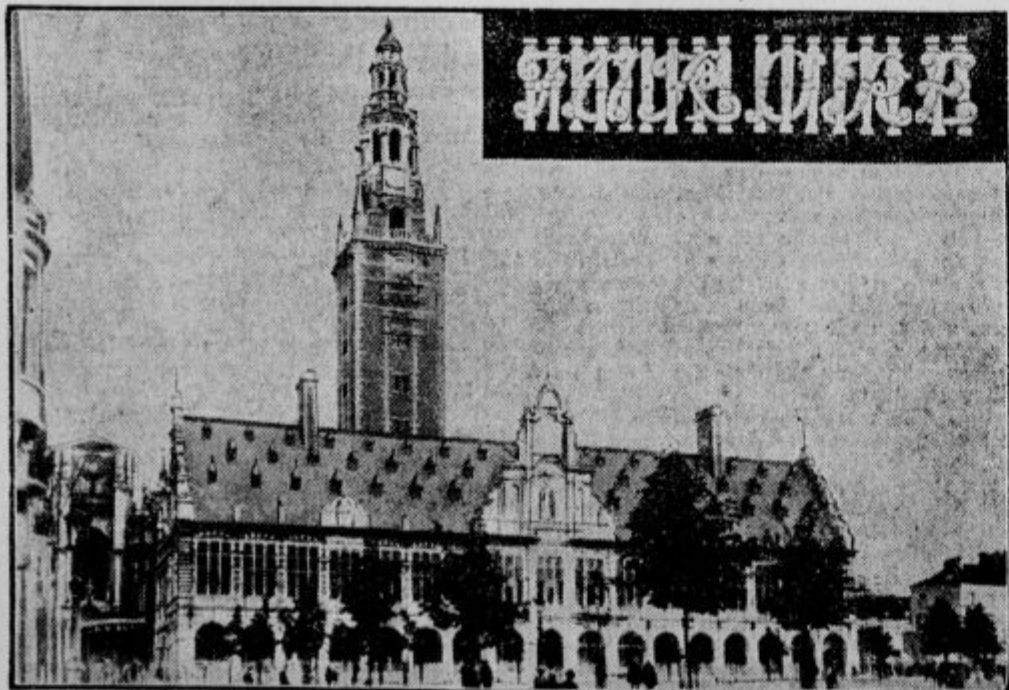
»Ze tedne visi pajčevina v onemle kotu. Francka; zakaj je ne ometete?«

»Oh, kdo pa si je mislil, da je to pajčevina! Menila sem, da spada ta mreža tudi k radiu.«

Sodnik: »Ali niste mislili na svoje uboge starše, ko ste šli krast?«

Obtoženec: »Ne, gospod sodnik, ker tudi oni niso nikoli delili z menoj.«

Ona: »Čas razdruži najboljše prijatelje.«
On: »Res je. Pred 13 leti sva bila oba stara po 17 let. Zdaj si pa ti 21, jaz pa 30.«

Vseučiliška knjižnica v Louvainu, ki so jo Nemci v vojni porušili, Američani pa na lastne stroške obnovili. Ameriški arhitekt Warren, ki je vodil gradbena dela, je hotel na zgradbi napraviti napis: »Furore Teutonica deleta, dona americana restituta« *— nemško divjanje jo je porušilo, ameriški darovi obnovili. Američani in vseučiliški profesorski zbor so proti temu napisu protestirali, a sodišče je dalo Warrenu prav. Sedaj se je oglašil sam predsednik Hoover in izrekel nado da bo dal rektorat žaljivi napis zopet odstraniti.*

